



Arrest

nr. 31 581 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 17 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 mei 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 9 februari 2000 het Rijk is binnengekomen, diende op 10 februari 2000 een asielerzoek in.

1.2. Op 25 mei 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielerzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal nam op 20 maart 2001 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Op 18 oktober 2001 werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.5. Bij schrijven, gedateerd op 20 oktober 2001 en 19 januari 2002, diende verzoekster een aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Bij arrest nr. 116.103 van 19 februari 2003 verwierp de Raad van State het beroep dat door verzoekster werd ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 20 maart 2001.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 30 maart 2006 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.8. Bij schrijven, gedateerd op 17 maart 2007, diende verzoekster een aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 februari 2008 de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen, die haar op 20 februari 2008 ter kennis gebracht werden, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.10. Bij arrest nr. 13 781 van 7 juli 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dat door verzoekster werd ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 februari 2008.

1.11. Bij schrijven, gedateerd op 22 augustus 2008, diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.12. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 7 mei 2009 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd, die verzoekster op 18 mei 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.(...)”

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster evenzeer op 18 mei 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 20.03.2001.
o Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 31.05.2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land. (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder werpt, in een tweede exceptie, op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het haar op 18 mei 2009 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst erop dat de eventuele nietigverklaring van deze beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster en dat een herhaald bevel betreft.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekster op 25 mei 2000, op 18 oktober 2001 en op 20 februari 2008 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoekster derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij de nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster op 18 mei 2009 werd ter kennis gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is omdat deze aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat verzoekster het motief dat de eerste bestreden beslissing onderbouwt inhoudelijk betwist voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat zij voorheen reeds had gesteld dat zij onmogelijk enig nationaal of internationaal paspoort kon voorleggen omdat zij niet over een dergelijk document beschikt en conform de wetgeving van haar geboorteland een kopie van een dergelijk document door de bevoegde autoriteiten slechts kan afgeleverd worden op verzoek van officiële diensten zoals procureurs en de rechtbank. Zij licht verder toe dat verweerder van haar situatie op de hoogte was en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, in het kader van een poging tot repatriëring, zelf ondervond dat geen identiteitsdocument kon verkregen worden. Zij besluit dat verweerder zich niet op een gebrek aan een nieuwe mededeling van de vereiste documenten kan beroepen aangezien zij reeds "van in den beginne heeft medegedeeld dat elke mededeling hoe dan ook onmogelijk is."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Het is niet betwist dat verzoekster geen identiteitsdocument, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gevoegd. Een vreemdeling die een beroep wenst te doen op de proceduremogelijkheid die vervat zit in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan echter, overeenkomstig deze wetsbepaling, in twee situaties vrijgesteld worden van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen. De Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een vreemdeling geen identiteitsdocument dient voor te leggen om, op ontvankelijke wijze, een machtigingsaanvraag in België te kunnen indienen, wanneer deze vreemdeling een asielzoeker is wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of hij tegen een arrest waarbij hem een beschermingsstatus werd geweigerd een toelaatbaar verklaard cassatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend en in het geval deze vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven op geldige wijze aantoont.

Uit het door verweerder neergelegd administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster werd afgewezen en dat geen procedure bij de Raad van State meer hangende is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op geen enkele wijze heeft aangetoond dat zij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Door voor te houden dat zij in het verleden reeds zou hebben gesteld dat zij niet beschikt over een identiteitsdocument en door te beweren dat ook het bestuur geen identiteitsdocumenten voor haar kon verkrijgen weerlegt verzoekster de vaststelling niet dat zij, bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, niet heeft aangetoond dat zij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument in België te verwerven. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen laten uitschijnen komt het niet aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid toe om te onderzoeken of uit vroegere verklaringen van een vreemdeling of uit allerhande niet uitdrukkelijk door de betrokken vreemdeling aangevoerde omstandigheden niet zou kunnen afgeleid worden dat deze vreemdeling in de onmogelijkheid is om in het bezit gesteld te worden van een identiteitsdocument. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet berust de bewijslast bij de vreemdeling die een beroep wenst te doen op deze wetsbepaling en dient hij, wanneer hij van oordeel is dat hij vrijgesteld is van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen, zijn stelling bij zijn machtigingsaanvraag zelf "aan te tonen" en de eventuele nuttige overtuigingsstukken te voegen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk en verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK